

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

El Punt expressa únicament la seva opinió en els editorials.
Els articles firmats exposen l'opinió dels seus autors,
que El Punt no fa seva necessàriament.

**Edicions Periòdiques
de les Comarques, S.A.**
© 22 10 10

President

Joan Bosch i Roura

Consell d'Administració

Jordi Bosch, David Marca, Joan Ribas, Esteve Vilanova

Consell Editorial

Xavier Alberti, Narcís-Jordi Aragó, Carles Barba, Joan Bosch,
Assumpció Cantalozella, Josep M. Casas, Raimunda Coll,
Josep Colledemont, Joan Domènech, Francesc Ferrer, Josep Micaló,
Andreu Otero, Modest Prats, Antoni Puigverd, Joan Ribas,
Francesc Ten, Joan Torres, Josep Valls, Esteve Vilanova

Gerent

Jordi Bosch i Roura

Director Editorial

Joan Vall i Clara

Director

Emili Gisbert i Negrell

Redactors en Cap

Joan Ventura, Àngel Madrià

Àrees

Jordi Camps (Esports), Jordi Grau (Presència i Economia),
Jordi Molins (Disseny), Joan Poyano (Baix Empordà),
Miquel Riera (Cultura-Espectacles), Xevi Sala (Alt Empordà),
Enric Serra (Opinió), Tura Soler (Punt Divers)

Seccions

Pere Drou (Llengua), Jaume Esparraguera (Infografia), Salvador
Garcia (Girona), Narcís Genís (Catalunya), Manel Lladó (Fotografia),
Josep Martinoy (Espanya-Món), Toni Muñoz (Apunts), Pep Riera
(Edició), Carme Torns (Documentació), Xevi Xirgo (Punt i Seguit)

Publicitat

Toni Corominas (Agències), Marcel Blanes (Agències Girona),
Rosa Maria Navarro (Institucions),
Baldiri Bramon (Gironès i Pla de l'Estant), Xevi Esteve (Selva i
Maresme), Jordi Cantó (Garrotxa, Ripollès i Cerdanya), Gemma Bosch
(Alt Empordà), Cristina Taulats (Baix Empordà)

Gestió

Anna M. Ribas (Administració), Lluís Cama (Serveis),
Jaume Batchelli (Producció),
Rotimpres © 40 05 95 (Impressió),
Distribucions Vilarroya SA i Dispublíca SL (Distribució)

Dipòsit legal: GI-535-78. Difusió controlada

Un gest forçat per la conjuntura

Aprofitant la presa de possessió de Miquel Solans com a nou delegat del Govern espanyol a Catalunya, Narcís Serra va fer un clàr acostament a les posicions defensades per la Generalitat i pel seu president, recordant al nou delegat que ell era el cap de l'administració perifèrica, però que la representació ordinària de l'Estat a Catalunya corresponia a Jordi Pujol. El vice-president del Govern espanyol també va anunciar la seva decisió de simplificar l'administració de l'Estat a Catalunya, suprimint les direccions provincials dels ministeris, competències que assumirien els governs civils,

que també podrien canviar de denominació i passar a dependre de la Delegació del Govern. Ha de sorprendre aquest canvi d'actitud després de deu anys de govern socialista? No necessàriament. Aquest suposat canvi és un gest forçat per una doble circumstància: el PSOE busca ara el suport de CiU a Madrid i la crítica situació econòmica recomana reduir com sigui la despesa pública. I una de les maneres de fer-ho és no duplicar les administracions.

De fet les paraules de Serra no es poden analitzar en profunditat, perquè va exposar només intencions i, com va dir Pujol, de paraules n'hem escoltat tota la vida i el que s'ha d'es-

perar són fets concrets. S'ha de reconèixer el valor d'aquest gest —Serra fins i tot va assegurar que la responsabilitat fiscal és un tema en el qual el Govern estatal s'hi juga l'honor— però els detalls que es deixen entreveure de com es vol dur a terme la descentralització i el fet que no hi hagi terminis ens fan ser escèptics. Com si més que voler canviar les coses, des de Madrid només les volguessin maquillar. Si la Generalitat és Estat, que ho sigui amb totes les conseqüències i que els governs civils i les diputacions, i qualsevol administració que depengui orgànicament de Madrid, senzillament desaparegui.

La nova etapa del Girona FC

El Girona FC ja té nou president i sembla que se li obre una nova etapa en la qual, si el president i l'entrenador compleixen el que han afirmat aquests darrers dies, les coses han d'anar bé d'una vegada per totes. Carles Teixidor i Alfons Muñoz tenen una gran responsabilitat a les seves mans i han de saber treure profit de l'experiència acumulada en anteriors fracassos, un

com a directiu i l'altre com a tècnic. El que ha de quedar clar és que dir les coses és fàcil, però complir-les i no desviar-se ni cinc cèntims del que s'ha pressupostat ja és una altra cosa. Per sanejar el club, no estirar més el braç que la màniga, mantenir l'equip a la categoria i fer pujar jugadors del planter que assegurin el futur de l'equip cal, per sobre de tot, paciència. A més, s'ha de tenir clar que la qües-

tió no és anar per aquest camí només ara que van mal dades, sinó que l'austeritat i el rigor haurien de ser una línia habitual de treball. A l'assemblea de dimecres hi van anar uns 100 socis; un fet destacable vista l'assistència que s'havia registrat en anteriors convocatòries. El suport dels aficionats, als quals l'equip ha de fer tornar al camp, és un element clau en aquesta nova etapa del Girona.

EL LECTOR ESCRIU

Els textos tramesos a aquesta secció no han d'excedir de les 20 ratlles mecanografiades. L'autor els podrà signar amb inicials o pseudònim si ho sol·licita, però l'original ha de venir signat i és imprescindible que hi figurin el domicili, el telèfon i el número de DNI o passaport del seu autor. EL PUNT es reserva el dret de publicar les comunicacions trameses, i el dret de resumir-les quan ho consideri oportú.

Esclanyà, independent

■ Esclanyà és un poble. En el seu temps era independent; i els esclanyencs, com així s'anomenaven, explotaven les aigües marítimes del poble d'Esclanyà i a més tenien el privilegi de poder pescar a les de Begur.

Esclanyà, sembla que està considerat per l'Ajuntament de Begur com una vaca lletera i ell s'encarrega de munyir-la, però no de cuidar-la. El dia 23 de juliol, prèvia convocatòria del senyor alcalde de Begur, es van presentar els plànols del projecte de consultori mèdic que es construirà al poble d'Esclanyà, en el qual s'inclou una sala de televisió i una altra per a reunions. En l'espai dedicat a les preguntes, el secretari de l'Associació de Veïns d'Esclanyà-poble va preguntar al senyor alcalde qui gestionaria i administraria aquests equipaments, si els veïns d'Esclanyà o els de Begur, i el senyor alcalde va respondre que els de Begur.

Ell considera que els veïns d'Esclanyà són menors d'edat i necessiten la seva protecció paternalista. A la pregunta de qui podria utilitzar la sala de reunions, si tots els veïns o uns sí i altres no, el senyor alcalde va respondre que no ho sabia. El secretari va insistir, i el senyor alcalde va contestar amb prepotència: «Ja ho veurem». Podem interpretar que pensa continuar amb la política no democràtica, discriminatòria i prepotent que es practica en els últims quatre anys.

El senyor alcalde de Begur sembla que s'ha autoproclamat jutge suprem, que premia els bons i castiga els dolents. Qui són els bons? Els submisos, els obedients,

els que guarden silenci, els que no protesten per res, els que aplaudeixen les seves genialitats —que també en tenen, com ara la d'augmentar els impostos sobre béns urbans un 20'51 per cent i la recollida de escombraries un 116'97 per cent, en un any de crisi com el que estem passant, per dir-ne només algunes—, totes elles aplaudides per la seva cort de consellers, delegats i el Consell Municipal d'Esclanyà, nomenats a dit.

Qui són els dolents? Els que diuen que a l'Ajuntament de Begur cobren els impostos més abusius de la comarca, els que informen els veïns de les necessitats del poble d'Esclanyà, els que protesten davant les injustícies, els que no se sotmeten a la seva voluntat, els que volen per al nostre poble d'Esclanyà uns serveis i equipaments iguals als de Begur, en proporció als seus habitants, més de 700 de dret? Nosaltres no tenim, en tot el terme del poble

d'Esclanyà, ni un sol banc on puguin reposar les persones grans, tot i que aquests bancs, segons tenim entès, els proporcionen gratuïtament el consorci i la societat Mifas.

Nosaltres no volem ser ciutadans de segona, considerem que tenim els mateixos drets que els veïns de Begur, i com que no som considerats en la mateixa mesura, entenem que la independència és una de les nostres solucions. Volem tenir cura de la nostra vaca per munyir-la, saber com es reparteix la llet i qui se la beu. / L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS D'ESCLANYÀ-POBLE.

Lluís de Vehí: un somriure que ens ha deixat

■ La notícia de la mort del meu amic Lluís em va sorprendre i certament em va causar un gran impacte. Vaig fer un recorregut en terra i vaig recordar una per una

les converses tingudes amb ell. Tornava a sentir les seves paraules, recordant de nou la seva mímica; aquella manera d'expressar-se tan personal i tan entranyable.

Vaig tenir l'honor de compartir, juntament amb Salvador Carral, Enrique Herranz i Juan Sureda, un programa de ràdio amb aquest bon metge, i a més metge bo, en el qual vaig poder apreciar no solament la seva gran cultura, sinó també el seu fi i intel·ligent sentit de l'humor.

Les seves xerrades-conferències eren lliçons magistrals tant de saber com de bonhomia, sense perdre ni una mica de senzillesa. La lectura dels seus llibres i articles era i és un autèntic plaer, i les converses improvisades amb ell en ple carrer, o en el seu despatx, eren realment un goig. Parlar amb Lluís de Vehí era un aprenentatge permanent, però d'una manera amena i distesa.

Crec que seran molts els giro-

nins que, com jo, trobaran a faltar el nostre il·lustre i polifacètic conciutadà.

A mi solament em queda un consol, una esperança: poder continuar, quan arribi el moment, les converses a l'eternitat, amb aquest empordanès insigne. / JAIME SERRANO DE QUINTANA (Girona).

L'exemple de Miquel Mas

■ Llegir el que diu Miquel Mas encoratja. Després de tot el que ha passat —36 hores lligat i emmordassat— té fe en la vida, diu que ha tornat a néixer i que el seu projecte és anar passant el temps el millor possible. «El fet de ser incapacitat em fa veure la vida d'una altra manera», diu, i en treu conseqüències: «Sempre m'he hagut de mentalitzar de la meua circumstància i m'ha enfortit molt moralment».

Aquest home no pensa en l'eutanàsia, que no és una solució, és una covardia. Dit per mi, que estic en bones condicions físiques, no té cap valor, però ens ho ha demostrat en Miquel Mas, que va cridar tant com va poder per continuar vivint.

Potser els desesperats que demanen l'eutanàsia ens necessiten a nosaltres, la societat, per rebre l'esperança que els manca. / M. MARULL (Girona).

Per fi, el català a l'ONU!

■ Acabo de veure la cerimònia d'entrada d'Andorra a l'ONU que TV3 ha retransmès en directe des de la seu de les Nacions Unides a Nova York, cosa emocionantíssima per a tothom qui desitjaria veure un bon dia una cerimònia igual amb Catalunya com a protagonista.

Ben segur que tots els catalans que veritablement s'estimen la seva terra, i se senten d'ella, avui hauran vessat llàgrimes d'emoció en veure i escoltar el president del Govern d'Andorra, Òscar Ribas, parlar en la nostra llengua catalana a la seu l'ONU sense que cap representant allí present s'esquinçés les vestidures, com de vegades succeeix bastant més a prop

(Continua a la plana següent)

